

Csehy Zoltán

[Emlékszem, H. Z. azt mondta, az nem lehet]

Hommage à Petri György

Emlékszem, H. Z. azt mondta, az nem lehet,
 az nem lehet, hogy P. ilyen nagy legyen, hiszen
 a pestiek hülyék, P. meg csak egy húgyosgatyás alkesz a Moszkván,
 és képtelen kinyögni egy értelmes mondatot.
 Az egyetemen nem szóltak róla,
 hogy is szólhattak volna: sugárban húgyoztatták volna pofon magukat
 Brezsnyev elvtárs hosszúra nyúlt, vörös farkával,
 pedig ott is volt egy költő, de az a költő
 akkor egy zárlatos nemzetiségi zseblámpa volt,
 sarló és kalapács volt tetoválva a klottgatyájába, azt rejtegette.
 Az egyetem még sokáig lestrapált színházi öltöző maradt,
 és senki sem akarta, hogy az elméleti sminkben
 megérezzük a hiperrealizmus szarszagát,
 vagy hogy váratlanul átverje a földet, mint egy bőrdzsekit a szegecs,
 a *lost forever* Lenin-mauzóleuma.
 A föld fogsarkából nem bírt semmi értelmes kidőlni.
 Aztán évekkel később J. É. tartott róla előadást Nyitrán,
 az iróniájáról, de inkább az előadás volt ironikus,
 Ricoeur volt a margarin, a huszas és a napsütötte sáv,
 a rövid versben tótágast állt az idő és a dac,
 és minden egyre súlyosabb lett, szinte evlivelhetetlenül nehéz,
 mint ahogy egy kigyerekben gyűlik a hús, a zsír a hosszú évek során.
 Ahogy a félig felfeszített szardíniáskonzervben kotorász a nyelv,
 P. szerint lehet ilyen egy női száj,
 olyan a Petri-vers csókjának íze.
 Horatius és Catullus után már semmin sem csodálkozom,
 csak azon, hogy metrum nélkül is eljön a húsvét, a karácsony,
 hogy antistrófákban is megtalálni a saját halált,
 hogy az én úgy forog-zörög bennünk, mint a mosógépben
 felejtett fémcsat, melyet a dob falához vág
 a rendszeres tehetetlenségen alapuló mozgás.
 Egy kapcsolathoz elég a megszorított tejeszacskó csöcshidege,
 hogy van a hűtőben friss marhafartő,
 a sarokban partvisnyél, lapát,
 hogy a tradíció, melyet épp lekéstünk, lucskos tömésen alapszik,

hogy az égben több a folyékony, mint a gáznemű,
hogy közhülyeség sarjad az egyetlenen,
hogy *heteroközömb* a *kettetlenen*,
hogy nem érdemes számolni semmit, semmivel, senkivel,
az erdei lét átlagával
szorozni a fenyőfa fájdalmát díszítés közben.
Nemrég K. H. azt mondta, nem biztos, hogy P.
jó volt matekból: túl sokszor osztotta
világegyetemekre a dolgokat, s úgy szaporodott
a dolgokban a nagyság, a férfiban a nő,
hogy túlságosan intim helyeken repedt meg a jelentés.
Rák, fekély, szerelem, impotencia:
eltűnni a póráz-érzetes szövegsemmiben.
Add meg nekem, homorulatok és domborulatok
rétora, hadd lélegezzem úgy,
ahogy az August von Platen-Hallermündéhez írt
Petri-vers végén *poroszkál* a rím.

Greccsó Krisztián

Saját nyomok

A hát már borsószik, és a lúdbőrös kar fénylik, mint az esti város.
A haj, mint a fű, bágyad és feltör, ha káprázata elektromosság.
A bél apró kesztyűiben apad a sár, mint tétova hordalék,
S az álom hozza az enyhülő ernyedést – a lógó kar: kókadó mutató.
Teremtőm, láttam csípője vetített félcipőit, mit te kovászoltál kerekre,
És a reflexek ősi leleteiben is tetten értem az olvadás korát.
Hogy a *közös sors* mélyen állati idegenség.
Máshogyan értem miatta a testem, innen jövök,
És ez lesz vándorlásom mennyei Ithakája.
Mennyi megkezdett mondat csonka töve áll ki,
És tanúja a magától megújuló test pusztulásának.
Alszik, s az arcán nincsen semmi ránc.
Illatozik belőle, mint az élesztő, a tömény tökéletesség.
Milyen élet-meredély ez, miféle mélytengeri sötétség,
Hogy magáról hite nincsen, és hogy e világnak sehol a határa.
Magával hozza ide mindezt, mint isteni uzonnát.
Miért nekünk kell tompán felhasítani tudatát,
Mint japán-hajtást vagy kövér, hivatali borítékot?
A teljesség utolsó cseppjeit féltékeny kéjjel itatjuk fel,
És akkor is a saját nyomainkat látjuk,
Ha túlvilági, szűz mezőre tévedtünk.